Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

18 април 2024 година*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по гражданскоправни въпроси — Регламент (ЕС) 2015/848 — Производство по несъстоятелност — Главно производство по несъстоятелност в Германия и вторично производство по несъстоятелност в Испания — Оспорване на описа на активите и пасивите и на списъка на кредиторите, представени от синдика във вторичното производство по несъстоятелност — Класификация на вземанията на наетите лица — Дата, която трябва да се вземе предвид — Прехвърляне в Германия на намиращи се в Испания активи — Състав на имуществото при вторично производство по несъстоятелност — Времеви параметри, които трябва да се вземат предвид“

По съединени дела C-765/22 и C-772/22

с предмет две преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Palma de Mallorca (Търговски съд № 1 на Палма де Майорка, Испания) с актове от 24 ноември 2022 г. (C-765/22) и от 25 ноември 2022 г. (C-772/22), постъпили в Съда съответно на 16 декември 2022 г. и на 19 декември 2022 г., в рамките на производства по дела

Luis Carlos,

Severino,

Isidora,

Angélica,

Paula,

Luis Francisco,

Delfina

срещу

Air Berlin Luftverkehrs KG, Sucursal en España (C-765/22),

и

* Език на производството: испански.

Victoriano,

Bernabé,

Jacinta,

Sandra,

Patricia,

Juan Antonio,

Verónica

срещу

Air Berlin Luftverkehrs KG, Sucursal en España,

Air Berlin PLC & Co. Luftverkehrs KG (C-772/22),

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: K. Jürimäe (докладчик), председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от трети състав, N. Piçarra, N. Jääskinen и M. Gavalec, съдии,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Luis Carlos, Severino, Isidora, Angélica, Paula, Luis Francisco, Delfina, Victoriano, Bernabé, Jacinta, Sandra, Patricia, Juan Antonio и Verónica, от A. Martínez Domingo, abogado, и M. I. Muñoz García, procuradora,

– за Air Berlin Luftverkehrs KG, Sucursal en España, от L. A. Martín Bernardo, administrador concursal,

– за испанското правителство, от A. Ballesteros Panizo, в качеството на представител,

– за Европейската комисия, от S. Pardo Quintillán и W. Wils, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването, от една страна, на член 7, параграф 1 и параграф 2, букви ж) и з) и член 35 от Регламент (ЕС) 2015/848 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 141, 2015 г., стр. 19) във връзка със съображение 72 от този регламент и от друга страна, на член 3, параграф 2, член 21, параграфи 1 и 2 и член 34 от посочения регламент.

2 Запитванията са отправени в рамките на два спора, първият, между Luis Carlos, Severino, Isidora, Angélica, Paula, Luis Francisco и Delfina, от една страна, и Air Berlin Luftverkehrs KG, Sucursal en España (наричано по-нататък „Air Berlin Испания“), от друга страна, по повод оспорването на описа на активите и пасивите и на списъка на кредиторите, изготвени от синдика в рамките на вторично производство по несъстоятелност, образувано на испанска територия срещу Air Berlin Испания (дело C-765/22), и вторият между Victoriano, Bernabé, Jacinta, Sandra, Patricia, Juan Antonio и Verónica, от една страна, и Air Berlin Испания и Air Berlin PLC & Co. Luftverkehrs KG (наричано по-нататък „Air Berlin“), от друга страна, във връзка с оспорването на действие, с което имущество е изнесено извън тази територия (дело C-772/22).

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 3, 22, 23, 40, 46, 48, 66—68 и 72 от Директива 2015/848 гласят следното:

„(3) Правилното функциониране на вътрешния пазар изисква трансграничните производства по несъстоятелност да действат ефикасно и ефективно. Приемането на настоящия регламент е необходимо за постигането на тази цел, която попада в обхвата на съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси по смисъла на член 81 от Договора.

[…]

(22) Настоящият регламент отчита факта, че поради значителните различия между материалноправните норми, не е удобно на практика да се определи производство по несъстоятелност с универсален обхват за целия [Европейски с]ъюз. В тази връзка прилагането без изключение на правото на държавата, в която е образувано производството, често би довело до трудности. Това е така например при широко различаващите се национални норми относно обезпечения, които съществуват в държавите членки. От друга страна, правата на предпочтително удовлетворение, от които се ползват някои кредитори в производството по несъстоятелност, в някои случаи са напълно различни. При следващия преглед на настоящия регламент ще трябва да се набележат допълнителни мерки за подобряване на правата на предпочтително удовлетворение на наетите лица на европейско равнище. Настоящият регламент следва да има предвид тази различна национална правна регламентация в два аспекта. От една страна, следва да се предвидят специални правила относно приложимото право при някои особено важни права и правни отношения (например вещни права и трудови договори). От друга страна, следва да

се разрешат национални производства, които се отнасят само за имущество, което се намира в държавата, в която е образувано производството, наред с главното производство по несъстоятелност с универсален обхват.

(23) Настоящият регламент дава възможност да се образува главно производство по несъстоятелност в държавата членка, в която се намира центърът на основните интереси на длъжника. Това производство има универсален обхват и цели включването на цялото имущество на длъжника. С цел защита на различните интереси, настоящият регламент дава възможност паралелно с главното производство по несъстоятелност да се образуват и вторични производства по несъстоятелност. Вторично производство по несъстоятелност може да се образува в държавата членка, в която длъжникът притежава предприятие. Действието на вторичното производство по несъстоятелност е ограничено до имуществото, което се намира в тази държава. Задължителните правила за координация с главното производство по несъстоятелност удовлетворяват изискването за единност на производството в Съюза.

[…]

(40) Вторичното производство по несъстоятелност може освен да защитава местни интереси, да служи и за други цели. Например в случай че масата на несъстоятелността на длъжника е прекалено сложна за цялостно управление или когато разликите между съответните правни системи са толкова големи, че могат да произтичат трудности от разширяването на действието на закона на държавата, в която е образувано производството по несъстоятелност, до другите държави членки, в които се намира имущество на длъжника. По тази причина синдикът по главното производство по несъстоятелност може да поиска образуването на вторично производство по несъстоятелност, когато това е необходимо за ефективното управление на масата на несъстоятелността.

[…]

(46) За да се гарантира ефективна защита на местните интереси, синдикът по главното производство по несъстоятелност следва да не може да осребрява или да премества по представляващ злоупотреба начин имущество, което се намира в държавата членка, в която е разположено дадено предприятие, по-специално с цел да осуети възможността за реално удовлетворяване на такива интереси, в случай че впоследствие се образува вторично производство по несъстоятелност.

[…]

(48) […] За да се гарантира определящата роля на главното производство по несъстоятелност, на синдика по това производство следва да бъдат предоставени редица възможности да влияе върху висящите по същото време вторични производства по несъстоятелност. […]

[…]

(66) Настоящият регламент следва да създаде, в рамките на материята, попадаща в неговия обхват, единни правила за случаите на стълкновение на закони, които да заменят, в рамките на обхвата им, националните норми на международното частно право. Доколкото не е предвидено друго, следва да се прилага правото на държавата членка, която е образувала производството (lex concursus). Това стълкновително правило следва да се прилага както към главното производство по несъстоятелност, така и към частичните производства. Lex concursus определя всички последици от производството по несъстоятелност, процесуални и материални, спрямо заинтересованите лица и съответните правоотношения. Това право урежда всички условия за образуването, провеждането и приключването на производството по несъстоятелност.

(67) Автоматичното признаване на едно производство по несъстоятелност, към което по принцип се прилага правото на държавата членка, в която е образувано производството, може да влезе в конфликт с нормите, съгласно които се осъществяват сделките в други държави членки. За да бъдат защитени законните очаквания и сигурността на сделките в държавите членки, различни от тази, в която е образувано производството, следва да се предвидят редица изключения от общото правило.

(68) Налице е съществена необходимост при вещните права да се предвиди специална привръзка, която се отклонява от тази, препращаща към правото на държавата, в която е образувано производството, тъй като тези права са от голямо значение за отпускането на кредити. Поради това основанието, валидността и обхвата на едно вещно право следва по принцип да се определят съгласно правото на държавата, в която се намира вещта, и да не се влияят от образуването на производство по несъстоятелност. Притежателят на вещното право следва да продължи да има възможността да предявява правото си за отделяне на даденото обезпечение или отделно удовлетворяване на вземането си от него. Когато имуществата са предмет на вещни права по lex situs на една държава членка, а главното производство по несъстоятелност е образувано в друга държава членка, синдикът по главното производството по несъстоятелност следва да има възможността да поиска образуването на вторично производство по несъстоятелност в юрисдикцията, в която възникват вещните права, при условие че длъжникът притежава предприятие в тази държава. Ако не се образува вторично производство по несъстоятелност, остатъкът от приходите от продажбата на имуществен обект, върху които съществуват вещни права, следва да се плати на синдика по главното производство по несъстоятелност.

[…]

(72) С оглед защитата на наетите лица и работните места, последиците от производството по несъстоятелност върху продължаването или прекратяването на трудовите правоотношения и върху правата и задълженията на всяка страна, които произтичат от тези правоотношения, следва да се определят от правото, което е приложимо към съответния трудов договор, в съответствие с общите правила за стълкновение на закони. Освен това в случаите, когато за прекратяването на трудов договор се изисква одобрението на съд или административен орган, държавата членка, в която се намира дадено предприятие на длъжника, следва да продължи да бъде компетентна да даде такова одобрение, дори когато в тази държава членка не е

образувано производство по несъстоятелност. Всички други въпроси, които са свързани с правото по несъстоятелност, като например дали вземанията на наетите лица се гарантират от права на предпочтително удовлетворение и статутът, който могат да имат подобни права на предпочтително удовлетворение, следва да се решават съгласно правото на държавата членка, в която е образувано производство по несъстоятелност (главно или вторично), освен в случаите, когато е поето задължение да се избягват вторичните производства по несъстоятелност в съответствие с настоящия регламент“.

4 Член 2 („Определения“) от този регламент предвижда:

„За целите на настоящия регламент:

[…]

5) „синдик“ означава всяко лице или орган, чиято функция, дори и временно, е:
   i) да провери и приеме вземанията, предявени в производство по несъстоятелност;
   ii) да представлява колективния интерес на кредиторите;
   iii) да управлява, изцяло или частично, масата на несъстоятелността;
   iv) да осребри имуществото, посочено в подточка iii); или
   v) да упражнява контрол върху управлението на дейността на длъжника.

[…]

7) „съдебно решение за образуване на производство по несъстоятелност“ включва:
   i) решението на всеки съд за образуване на производство по несъстоятелност или за потвърждаване образуването на такова производство; и
   ii) решението на съд за назначаване на синдик;

8) „момент на образуването на производството“ означава моментът, в който съдебното решение за образуване на производство по несъстоятелност поражда действие, независимо дали е окончателно или не;

[…]

11) „местен кредитор“ означава кредитор, чийто вземания срещу длъжник са възникнали от или във връзка с дейността на предприятие, намиращо се в държава членка, различна от държавата членка, в която се намира центърът на основните интереси на длъжника;

[…]“.

5 Член 3 от посочения регламент е озаглавен „Международна компетентност“ и предвижда в параграфи 1—3:

„1. Компетентни да образуват производството по несъстоятелност са съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника („главно производство по несъстоятелност“). Центърът на основните интереси е мястото, където длъжникът на постоянна основа управлява интересите си и което може да се удостовери от трети лица.

[…]

2. Когато центърът на основните интереси на длъжника е разположен на територията на дадена държава членка, съдилищата на друга държава членка са компетентни да образуват производство по несъстоятелност само ако длъжникът притежава предприятие на територията на тази друга държава членка. Действието на това производство се свежда до имуществото на длъжника, което се намира на територията на последната държава членка.

3. Когато производството по несъстоятелност е образувано в съответствие с параграф 1, всяко производство, образувано впоследствие в съответствие с параграф 2, е вторично производство по несъстоятелност“.

6 Член 6 от същия регламент, озаглавен „Компетентност за разглеждане на искове, които произтичат пряко от производство по несъстоятелност и са тясно свързани с него“, предвижда в параграф 1:

„Съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност в съответствие с член 3, са компетентни да разглеждат всички искове, които произтичат пряко от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него, като например отменителни искове“.

7 Съгласно член 7 от Регламент 2015/848, озаглавен „Приложимо право“:

„1. Ако настоящият регламент не предвижда друго, приложимото право към производството по несъстоятелност и последиците от него е правото на държавата членка, на чиято територия е образувано производството („държава на образуване на производството“).

2. Правото на държавата на образуване на производството определя условията на образуването, провеждането и прекратяването на производството по несъстоятелност. То определя по-специално следното:

[…]

ж) вземанията, които трябва да бъдат предявени към масата на несъстоятелността на длъжника и начина на третиране на вземания, които са възникнали след образуването на производството по несъстоятелност;

з) предявяването, установяването и приемането на вземанията;

[…]

м) правила относно нищожността, унищожаемостта или относителната недействителност на правните актове, които са във вреда на кредиторите на несъстоятелността“.

8 Член 8 от този регламент, озаглавен „Вещни права на трети лица“, предвижда:

„1. Образуването на производство по несъстоятелност не засяга вещните права на кредитор или на трето лице върху материални или нематериални активи, движими или недвижими вещи, независимо дали се отнася за определени вещи, или за съвкупности от

неопределени активи, чийто състав се променя с течение на времето, които принадлежат на длъжника и в момента на образуването на производството се намират на територията на друга държава членка.

[…]

4. Параграф 1 не представлява пречка за предявяване на искове за нищожност, унищожаемост или относителна недействителност, предвидени в член 7, параграф 2, буква м)“.

9 Член 10 от споменатия регламент е озаглавен „Запазване на правото на собственост“ и гласи:

„1. Образуването на производство по несъстоятелност срещу купувача на дадена вещ не засяга правата на продавача, които се основават на клауза за запазване на собствеността, когато към момента на образуването на производството тази вещ се намира на територията на държава членка, различна от държавата членка на образуване на производството.

2. Образуването на производство по несъстоятелност срещу продавача на дадена вещ след предаването на тази вещ не представлява основание за разваляне или прекратяване на договора за продажба и не е пречка за купувача да придобие собственост върху продадената вещ, когато към момента на образуването на производството тази вещ се намира на територията на държава членка, различна от държавата членка на образуване на производството.

3. Параграфи 1 и 2 не представляват пречка за предявяване на искове за нищожност, унищожаемост или относителна недействителност, предвидени в член 7, параграф 2, буква м)“.

10 Член 13 от същия регламент, озаглавен „Трудови договори“, гласи:

„1. Последиците от производството по несъстоятелност по отношение на трудовите договори и правоотношения се уреждат изключително от правото на държавата членка, което е приложимо към трудовите договори.

2. Съдилищата в държавата членка, в която може да бъде образувано вторично производство по несъстоятелност, запазват компетентността си да одобрят прекратяването или изменението на договорите, посочени в настоящия член, дори когато в тази държава членка не е образувано производство по несъстоятелност.

Първата алинея се прилага и за органа, компетентен съгласно националното право да одобри прекратяването или изменението на договорите, посочени в настоящия член“.

11 Член 21 от Регламент 2015/848, озаглавен „Правомощия на синдика“, предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Синдикът, назначен от компетентен съгласно член 3, параграф 1 съд, може да упражнява на територията на друга държава членка всички правомощия, които са му предоставени от правото на държавата на образуване на производството, доколкото в

другата държава няма образувано друго производство по несъстоятелност или докато там няма наложена обезпечителна мярка за противното вследствие искане за образуване на производство по несъстоятелност в тази държава. При спазване на членове 8 и 10, синдикът може по-специално да изнася имущество на длъжника извън територията на държавата членка, на която то се намира.

2. Назначеният съгласно член 3, параграф 2 от компетентен съд синдик може, във всяка друга държава членка, да се позове по съдебен или извънсъдебен ред на факта, че движимо имущество е прехвърлено от територията на държавата на образуване на производството на територията на тази друга държава членка след образуването на производството по несъстоятелност. Синдикът може също и да завежда всякакви отменителни искове, които защитават интересите на кредиторите“.

12 Глава III от този регламент, озаглавена „Вторично производство по несъстоятелност“, включва по-специално членове 34—36.

13 Член 34 от посочения регламент, озаглавен „Образуване на производство“, предвижда:

„Когато главното производство по несъстоятелност е образувано от съд на една държава членка и е признато в друга държава членка, даден съд на тази друга държава членка, който е компетентен съгласно член 3, параграф 2, може да образува вторично производство по несъстоятелност в съответствие с разпоредбите на настоящата глава. Когато главното производство по несъстоятелност е изискало обявяването на длъжника в несъстоятелност, несъстоятелността на длъжника не се преразглежда в държавата членка, в която може да се образува вторично производство по несъстоятелност. Действието на вторичното производство по несъстоятелност се ограничава до имуществото на длъжника, намиращо се на територията на държавата членка, в която е образувано това производство“.

14 Съгласно член 35 от същия регламент, озаглавен „Приложимо право“:

„Освен ако в настоящия регламент не е предвидено друго, приложимото право при вторичното производство по несъстоятелност е правото на държавата членка, на чиято територия е образувано вторичното производство по несъстоятелност“.

15 Член 36 от Регламент 2015/848, озаглавен „Право за поемане на задължение с оглед на избягване на вторично производство по несъстоятелност“, гласи:

„1. За да се избегне образуването на вторично производство по несъстоятелност, синдикът по главното производство по несъстоятелност може да поеме едностранно задължение („задължението“) по отношение на имуществото, намиращо се в държавата членка, в която би могло да бъде образувано вторично производство по несъстоятелност, че при разпределението на това имущество или на приходите, получени в резултат от осребряването на имуществото, той ще спазва разпределението и правата на предпочтително удовлетворение съгласно националното право, с които кредиторите биха се ползвали, ако вторичното производство по несъстоятелност беше образувано в тази държава членка. Задължението уточнява фактическите хипотези, на които се основава, в частност по отношение на стойността на имуществото, намиращо се в съответната държава членка, и съществуващите варианти за осребряване на това имущество.

2. Когато в съответствие с настоящия член е поето задължение, правото, приложимо към разпределението на приходите от осребряването на имуществото, посочено в параграф 1,

към реда за изплащане на вземанията на кредиторите и към правата на кредиторите по отношение на имуществото, посочено в параграф 1, е правото на държавата членка, където е могло да бъде образувано вторично производство по несъстоятелност. Референтният момент за определяне на активите по параграф 1 е моментът на поемане на задължението.

[…]

5. Задължението се одобрява от известните местни кредитори. […] Синдикът информира известните местни кредитори за задължението и за реда и условията за неговото одобрение, както и за одобряването или отхвърлянето на задължението.

6. Задължение, което е поето и одобрено в съответствие с настоящия член, обвързва масата на несъстоятелността. Ако е образувано вторично производство по несъстоятелност в съответствие с членове 37 и 38, синдикът по главното производство по несъстоятелност прехвърля на синдика по вторичното производство по несъстоятелност имущество на длъжника, изнесено от него от територията на тази държава членка след поемането на задължението, или когато това имущество вече е било осребрено — приходите от осребряването.

[…]“.

16 Член 45 от този регламент, озаглавен „Упражняване на правата на кредиторите“, предвижда в параграф 1, че „[в]секи кредитор може да предяви вземането си в главното производство по несъстоятелност и във всяко вторично производство по несъстоятелност“.

Испанското право

17 Съгласно членове 231, 232 и 238 от Ley Concursal (Закон за несъстоятелността), в редакцията му в съответствие с Real Decreto Legislativo 1/2020 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley Concursal (Кралски законодателен декрет 1/2020 за одобряване на преработения текст на Закона за несъстоятелността) от 5 май 2020 г. (BOE, бр. 127 от 7 май 2020 г.), процесуалната легитимация се предоставя основно на синдика. Това качество обаче може да бъде предоставено при условията на евентуалност на кредиторите, когато те са поискали писмено от синдика да предяви иска, и последният не го е предявил в двумесечен срок от поканата за предприемане на действия.

18 Текстът на член 242 от Закона за несъстоятелността гласи:

„Вземания срещу масата на несъстоятелността са:

[…]

8.° Възникналите от упражняването на професионалната или търговската дейност на несъстоятелния длъжник след образуване на производството по несъстоятелност. Това правило обхваща вземанията, произтичащи от трудови правоотношения, за този период, включително обезщетенията при уволнение или прекратяване на трудовите договори след образуване на производството по несъстоятелност […].

[…]“.

Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

19 С определение от 1 ноември 2017 г. Amtsgericht Charlottenburg (Районен съд Шарлотенбург, Германия) образува главно производство по несъстоятелност по отношение на Air Berlin. Дружеството прекратява дейността си след образуването на това производство. Впоследствие с определение от 6 ноември 2020 г. в Испания е открито вторично производство по несъстоятелност по отношение на същото това дружество, което има търговско предприятие в Испания чрез Air Berlin Испания.

20 Ищците в главното производство, които са били наети лица на Air Berlin Испания, са уволнени след прекратяване на дейността на Air Berlin.

Дело C-765/22

21 Ищците в главното производство сезират испанските юрисдикции, за да оспорят законосъобразността на уволненията си.

22 С решение от 30 април 2018 г. Sala de lo Social de la Audiencia Nacional (Отделение по трудови и осигурителни спорове на Националния съд, Испания) отменя уволненията, считано от 24 ноември 2017 г., с мотива, че не е видно синдикът по главното производство по несъстоятелност да е образувал производство по несъстоятелност в Испания, за да получи разрешение от съда по несъстоятелността, и не е предоставил на законните представители на работниците и служителите задължителните документи.

23 Тъй като Air Berlin не е в състояние да възстанови ищците в главното производство на заеманите от тях длъжности, то е осъдено да им изплати определени суми като обезщетения и неизплатени трудови възнаграждения, чийто падеж е настъпил в хода на производството по оспорване на уволненията.

24 Ищците в главното производство, които тогава са местни кредитори по смисъла на член 2, точка 11 от Регламент 2015/848, предявяват вземанията си в образуваното в Германия главно производство по несъстоятелност и в образуваното в Испания вторично производство по несъстоятелност на основание член 45, параграф 1 от Регламент 2015/848.

25 В рамките на главното производство по несъстоятелност тези вземания са признати за такива с право на предпочтително удовлетворение, тъй като съгласно германското законодателство се считат за вземания срещу масата на несъстоятелността. За сметка на това в рамките на вторичното производство по несъстоятелност назначеният синдик приема, че вземанията на жалбоподателите в главното производство са „вземания в производството по несъстоятелност“, класифицирани съответно сред вземанията с обща и обикновена привилегия. Всъщност според него посочването в член 242, параграф 8 от Закона за несъстоятелността на произтичащите от трудови правоотношения вземания, възникнали или обявени със съдебно решение след образуване на производството по несъстоятелност, се отнася до тези, възникнали или обявени след образуване на вторичното производство по несъстоятелност, а не до тези, възникнали или обявени след образуване на главното производство по несъстоятелност.

26 Ищците в главното производство сезират Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Palma de Mallorca (Търговски съд № 1 на Палма де Майорка, Испания), запитващата юрисдикция, с инцидентен иск за оспорване на така изготвения списък на кредиторите по отношение на

признаването и реда на вземанията им. Те изтъкват, че посоченото в член 242, точка 8 от Закона за несъстоятелността „образуване на производството по несъстоятелност“ задължително препраща към главното производство по несъстоятелност, така че съгласно тази разпоредба техните вземания за трудови възнаграждения, възникнали след откриването на последното производство, би трябвало да се квалифицират като вземания срещу масата на несъстоятелността.

27 Запитващата юрисдикция счита най-напред, че както следва от разпоредбите на член 7, параграф 1 и параграф 2, букви ж) и з) във връзка с член 35 от Регламент 2015/848, Законът за несъстоятелността, изглежда, е приложимият закон за определяне на вземанията, които трябва да бъдат предявени към масата на несъстоятелността на длъжника, и начинът на третиране на вземания, които са възникнали след образуване на производството по несъстоятелност.

28 Освен това тя има съмнения относно датата на образуване на производството по несъстоятелност, която следва да се вземе предвид при квалифицирането на вземанията в главното производство. Тъй като решенията на испанските съдилища по трудови и осигурителни спорове са били постановени след датата на образуване на главното производство по несъстоятелност, но преди датата на образуване на вторичното производство по несъстоятелност, вземанията по главното производство били или „вземания срещу масата на несъстоятелността“, или „вземания в производството по несъстоятелност“ в зависимост от производството по несъстоятелност, което следва да се приложи съгласно член 242, точка 8 от Закона за несъстоятелността.

29 Националната юрисдикция приема, че тълкуването, поддържано от синдика по вторичното производство по несъстоятелност, е съвместимо с буквалното тълкуване на член 242, параграф 8 от Закона за несъстоятелността. Тази юрисдикция обаче счита, че това тълкуване би могло да влезе в противоречие със систематичното тълкуване на член 7, параграф 1 и параграф 2, букви ж) и з), както и на член 35 от Регламент 2015/848, разглеждани във връзка със съображение 72 от този регламент, в рамките на предвиденото в посочения регламент облекчено универсално производство.

30 Това би могло да важи в още по-голяма степен, тъй като съгласно съображения 23 и 40 от същия регламент една от причините, обосноваващи възможността да се образуват вторични производства по несъстоятелност, е именно защитата на местните интереси. В този контекст би било непоследователно в интерес на защитата на местните интереси Регламент 2015/848 да предвижда предпочитителното удовлетворяване на вземанията или редът на изплащане на вземанията на наетите лица да се определя в съответствие със закона за производството по несъстоятелност на държавата на образуване на производството, но прилагането на посочения закон да води до резултат, увреждащ интересите, чиято защита се цели.

31 При тези обстоятелства Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Palma de Mallorca (Търговски съд № 1 на Палма де Майорка) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Може ли в рамките на установеното в Регламент [2015/848] облекчено универсално производство, в което се дава възможност да се образуват вторични производства, които се отнасят само за имущество, намиращо се в държавата, в която е образувано производството, член 35, член 7, параграф 1 и параграф 2, букви ж) и з) [от този регламент],

разглеждани във връзка със съображение 72 [от същия], да се тълкуват в смисъл, че прилагането на правото на държавата членка, в която е образувано вторичното производство [по несъстоятелност], „към начина на третиране на вземания, които са възникнали след образуването на производството по несъстоятелност“, се отнася до възникналите след образуването на главното производство [по несъстоятелност], а не на вторичното?“.

Дело C-772/22

32 При образуването на главното производство по несъстоятелност на 1 ноември 2017 г. Air Berlin разполага с активи и права на испанска територия. Сред тях е и вземане, обезпечено с реално обезпечение върху кадастрални парцели, вписани в имотния регистър № 2 на Сиудад Реал (Испания), чийто собственик е CR Aeropuertos SL. Срещу последното дружество е открито производство по несъстоятелност от Juzgado de Primera Instancia nº 4 de Ciudad Real (Първоинстанционен съд № 4 на Сиудад Реал, Испания) и на Air Berlin е признато вземане със специална привилегия.

33 Тъй като синдикът в главното производство по несъстоятелност е предявил правата на Air Berlin, на 10 май 2019 г. Juzgado de Primera Instancia nº 4 de Ciudad Real (Първоинстанционен съд № 4 на Сиудад Реал) решава да прехвърли сумата от 1 061 291,86 EUR по доверителната сметка на синдика като плащане по вземането със специална привилегия.

34 Преди да извърши това прехвърляне, съдията от Juzgado de Primera Instancia nº 4 de Ciudad Real (Първоинстанционен съд № 4 на Сиудад Реал) е изискал и е получил доказателства за предоставянето на разрешение от германския съд, който разглежда главното производство по несъстоятелност. Този съд обаче не е бил уведомен за обстоятелството, че за да се гарантира плащането на произтичащо от трудово правоотношение вземане в размер на 245 996,93 EUR в полза на един от ищците в главното производство, на 24 януари 2018 г. Juzgado de lo Social nº 5 de Palma de Mallorca (Съд по трудови и осигурителни спорове № 5, Палма де Майорка, Испания) налага обезпечителна мярка върху свързаните с Air Berlin Испания активи и права.

35 Ищците в главното производство сезират Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Palma de Mallorca (Търговски съд № 1 на Палма де Майорка), запитващата юрисдикция, с иск за отмяна на действието, с който активите са били изнесени извън територията на Испания. В рамките на този иск те упрекват синдика по главното производство по несъстоятелност, че е преместил по представляващ злоупотреба начин имущество, намиращо се в държавата членка, в която поради наличието на предприятие е могло да се образува вторично производство по несъстоятелност. Те поддържат, че в резултат на това е налице нарушение на членове 34 и 36 от Регламент 2015/848, както и на съображение 46 от него. Местните кредитори били увредени, тъй като това действие пречело да получат плащане на вземанията си.

36 Ищците в главното производство добавят, че са били подложени на дискриминационно третиране в сравнение с другите работници и служители в главното производство по несъстоятелност по отношение на Air Berlin, тъй като не им е била изплатена никаква сума.

37 Запитващата юрисдикция счита, че е необходимо да получи разяснения относно тълкуването на този регламент.

38 На първо място, тя иска да се установи как се образува масата на несъстоятелността при вторично производство по несъстоятелност, и по-конкретно какъв времеви параметър трябва да се вземе предвид, за да се определят активите и правата, които са част от нея.

39 На второ място, запитващата юрисдикция си задава въпроса дали действието по изнасяне на имущество извън територията, на която се намира предприятието, е евентуално неправомерно и представлява злоупотреба.

40 Тази юрисдикция отбелязва, че член 21, параграф 1 от Регламент 2015/848 разрешава на синдика да изнася имущество на длъжника извън територията на държавата членка, на която то се намира.

41 В случая въпросът, който се поставя, е дали въз основа на това правомощие синдикът по главното производство по несъстоятелност може да прехвърля имущество на длъжника извън територията на държавата членка, когато знае, че е вероятно да бъде образувано вторично производство по несъстоятелност, и въпреки съдебно решение за налагане на обезпечителна мярка върху имущество.

42 На трето място, тази юрисдикция си задава въпроси относно правото на кредиторите да предявяват отменителни искове срещу действията на синдика по главното производство по несъстоятелност.

43 В това отношение посочената юрисдикция отбелязва, че член 6, параграф 1 от Регламент 2015/848 изрично предвижда, че съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност в съответствие с член 3, са компетентни да разглеждат отменителни искове.

44 Същата юрисдикция обаче има съмнения дали предявеният от ищците в главното производство иск е отменителен иск по смисъла на член 21, параграф 2 от този регламент, доколкото искът им се отнася до действие, извършено от синдика по главното производство по несъстоятелност, а не от длъжника.

45 Макар този синдик да действа от името и за сметка на длъжника, това действие е извършено не от длъжника, а от посочения синдик при упражняване на правомощието, което му предоставя член 21, параграф 1 от Регламент 2015/848, да изнася имущество на длъжника извън територията на държавата членка, на която то се намира.

46 Поради това запитващата юрисдикция счита, че тълкуването на член 21, параграф 2 от Регламент 2015/848 е необходимо, за да се определи дали такова действие, извършено от синдика по главното производство по несъстоятелност, може да бъде отменено по искане на синдика по вторичното производство по несъстоятелност.

47 Отговорът на този въпрос ще ѝ позволи да определи дали в съответствие с режима на субсидиарна процесуална легитимация на кредиторите, предвиден в членове 232 и 238 от Закона за несъстоятелността, местните кредитори са процесуално легитимирани да предявят иска в главното производство.

48 При тези обстоятелства Juzgado de lo Mercantil n.º 1 de Palma de Mallorca (Търговски съд № 1 на Палма де Майорка) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Може ли член 3, параграф 2 и член 34 от Регламент [2015/848] да се тълкуват в смисъл, че имуществото, което се намира в държавата, в която е образувано вторичното производство [по несъстоятелност], и до което се ограничава действието на производството, е само съществуващото към момента на образуване на вторичното производство [по несъстоятелност], а не съществувалото при образуването на главното производство [по несъстоятелност]?

2) Може ли член 21, параграф 1 от Регламент [2015/848] да се тълкува в смисъл, че решението на синдика по главното производство по несъстоятелност да изнесе имуществото извън държавата членка, в която то се намира, без да поиска образуване на вторично производство [по несъстоятелност] или да го избегне, като поеме едностранно задължение по смисъла на членове 36 и 37 [от този регламент], когато му е известно наличието на произтичащи от трудови правоотношения вземания на местни кредитори, признати със съдебни решения, и на обезпечителна мярка върху имущество, наложена от юрисдикция по трудови и социални спорове на посочената държава членка, попада в рамките на правомощието за изнасяне на имущество на длъжника извън територията на държавата членка, на която то се намира?

3) Може ли член 21, параграф 2 от Регламент [2015/848] да се тълкува в смисъл, че предоставеното с него правомощие на синдика по вторичното производство по несъстоятелност да завежда отменителни искове, които защитават интересите на кредиторите, се прилага в случай като описания, в който се иска отмяната на действие, извършено от назначения в главното производство по несъстоятелност синдик?“.

По преюдициалните въпроси

49 В самото начало следва да се уточни, че доколкото Регламент 2015/848 отменя и заменя Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 2000, 160 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143), направеното от Съда тълкуване на разпоредбите на последния регламент важи и за тези на първия регламент, когато тези разпоредби могат да се квалифицират като еквивалентни.

По преюдициалния въпрос по дело C-765/22

50 С единствения си въпрос по дело C-765/22 запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали членове 7 и 35 от Регламент 2015/848, разглеждани във връзка със съображение 72 от същия регламент, трябва да се тълкуват в смисъл, че налагат прилагането на закона на държавата на образуване на вторичното производство по несъстоятелност по отношение на начина на третиране само на вземанията, които са възникнали след образуването на това производство, а не по отношение на начина на третиране на вземанията, които са възникнали между образуването на главното производство по несъстоятелност и образуването на вторичното производство по несъстоятелност.

51 В това отношение, що се отнася, на първо място, до текста на релевантните разпоредби, трябва да се отбележи, първо, че както член 7, параграф 1 от Регламент 2015/848, който се прилага към главните и вторичните производство по несъстоятелност, така и член 35 от този регламент, който се отнася само до вторичните производства по несъстоятелност, препращат към правото на държавата членка, в която е образувано производството.

52 В съответствие с член 2, точка 8 от този регламент обаче „момент на образуването на производството“ означава моментът, в който съдебното решение за образуване на производство по несъстоятелност поражда действие, независимо дали е окончателно или не.

53 Второ, в член 7, параграф 2, буква ж) от същия регламент се уточнява, че правото на държавата членка, на чиято територия е образувано производството, определя по-специално начина на третиране на вземанията, които са възникнали след образуването на производството по несъстоятелност.

54 От тези съображения следва, че член 7, параграф 1 от Регламент 2015/848 е стълкновителна правна норма, като това му качество впрочем се потвърждава от съображение 66 от същия регламент, в което се посочва, че предвидените в регламента единни правила за случаите на стълкновение на закони заменят националните норми на международното частно право (вж. по аналогия решение от 22 ноември 2012 г., Bank Handlowy и Adamiak, C-116/11, EU:C:2012:739, т. 47).

55 Действително от съображение 72 от посочения регламент следва, че последиците от производството по несъстоятелност върху продължаването или прекратяването на трудовите правоотношения и върху правата и задълженията на всяка страна, които произтичат от тези правоотношения, следва да се определят от правото, което е приложимо към съответния трудов договор, а не от правото на държавата членка на образуване на производството по несъстоятелност. В това съображение обаче се уточнява изрично, че посочената дерогация не се прилага по отношение на въпроса дали вземанията на наетите лица се гарантират от права на предпочтително удовлетворение и какъв е статутът, който могат да имат подобни права на предпочтително удовлетворение.

56 Освен това, тъй като текстът на разпоредба, която дерогира принцип, следва да се тълкува стеснително (вж. в този смисъл решения от 18 януари 2001 г., Комисия/Испания, C-83/99, EU:C:2001:31, т. 19, и от 10 март 2005 г., EasyCar, C-336/03, EU:C:2005:150, т. 21), това правило задължително трябва да важи за член 13 от Регламент 2015/848, който представлява изключение от принципа lex concursus, уточнен в съображение 66 от този регламент.

57 От това следва, че въпросът за начина на третиране на вземания като разглежданите в главното производство, които са възникнали след образуване на главното производство по несъстоятелност, и за признаването и реда на тези вземания попада в приложното поле на член 7, параграф 2, буква ж) от Регламент 2015/848, който изрично препраща към правото на държавата на образуване на производството. Следователно на този въпрос трябва да се отговори, като се приложи определеният като приложим на това основание lex concursus (вж. по аналогия решение от 22 ноември 2012 г., Bank Handlowy и Adamiak, C-116/11, EU:C:2012:739, т. 50).

58 На второ място, това тълкуване на членове 7 и 35 от Регламент 2015/848, съгласно което именно правото на държавата членка, в която е образувано производството по несъстоятелност, определя начина на третиране на вземанията, възникнали след образуване на посоченото производство, се потвърждава от систематичния прочит на този регламент.

59 Това е така, защото, първо, от член 3, параграф 2 и член 34 от Регламент 2015/848 следва, че действието на вторичното производство по несъстоятелност се ограничава до имуществото на длъжника, което към датата на образуване на това производство се намира на територията на държавата членка на неговото образуване (вж. по аналогия решения от 11 юни 2015 г., Comité d'entreprise de Nortel Networks и др., C-649/13, EU:C:2015:384, т. 48, и от 14 ноември 2018 г., Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, т. 40).

60 Второ, приложимостта на принципа lex concursus към датата на образуване на вторичното производство по несъстоятелност позволява лесно да се определи приложимото право, като същевременно се зачита възможността, която член 45 от същия регламент оставя на кредиторите, да предявят вземанията си не само в рамките на главното производство по несъстоятелност, но и на всяко вторично производство по несъстоятелност.

61 На трето място, като се има предвид характерът на член 7 от Регламент 2015/848 като стълкновителна норма, такова тълкуване е в съответствие и с целта на този регламент, която не е да се установи единно производство по несъстоятелност, а както следва от съображение 3 от него, да се гарантира ефикасното действие на трансграничните производства по несъстоятелност. За постигането на тази цел, както Съдът вече е имал повод да постанови, в посочения регламент са определени правила за компетентност и за признаване, както и правила относно приложимото в тази област право (вж. по аналогия решение от 22 ноември 2012 г., Bank Handlowy и Adamiak, C-116/11, EU:C:2012:739, т. 45). Ето защо начинът на третиране на вземанията, възникнали след откриването на производството по несъстоятелност, предвиден в споменатия член 7, трябва да се установи чрез прилагане на определения като приложим lex concursus.

62 От изложените по-горе съображения следва, че членове 7 и 35 от Регламент 2015/848, разглеждани във връзка със съображение 72 от същия регламент, трябва да се тълкуват в смисъл, че правото на държавата на образуване на вторичното производство по несъстоятелност се прилага по отношение на начина на третиране само на вземанията, които са възникнали след образуването на това производство, а не по отношение на начина на третиране на вземанията, които са възникнали между образуването на главното производство по несъстоятелност и образуването на вторичното производство по несъстоятелност.

По преюдициалните въпроси по дело C-772/22

По първия въпрос

63 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 3, параграф 2 и член 34 от Регламент 2015/848 трябва да се тълкуват в смисъл, че масата на имуществото, намиращо се в държавата на образуване на вторичното производство по несъстоятелност, се състои единствено от имуществото, което се намира на територията на тази държава членка към момента на образуването на това производство, или включва и

имуществото, което се е намирало на територията на посочената държава членка, когато главното производство по несъстоятелност е било образувано, и което междувременно е било изнесено от синдика по главното производство по несъстоятелност.

64 Най-напред, както е видно от съдебната практика, цитирана в точка 59 от настоящото решение, от текста на тези разпоредби следва, че действието на вторичното производство по несъстоятелност се ограничава до имуществото на длъжника, което към датата на образуване на това производство се е намирало на територията на държавата членка на образуване на посоченото производство.

65 На следващо място, това тълкуване се потвърждава от систематичния прочит на Регламент 2015/848.

66 На първо място, макар от текста на член 21, параграф 2 от този регламент да следва, че синдикът по вторичното производство по несъстоятелност има право да се позове на факта, че движимо имущество е прехвърлено от територията на държавата членка на това производство на територията на друга държава членка, тази възможност е изрично ограничена до операциите по прехвърляне, извършени след образуването на посоченото производство.

67 На второ място, член 36, параграф 1 от посочения регламент предвижда също, че синдикът по главното производство по несъстоятелност може да поеме едностранно задължение по отношение на имуществото, намиращо се в държавата членка, в която би могло да бъде образувано вторично производство по несъстоятелност, за да се избегне такова производство. В случай че е поето такова задължение, в член 36, параграф 6 от същия регламент се уточнява, че когато е образувано вторично производство по несъстоятелност, въпреки поемането на задължение от страна на синдика по главното производство по несъстоятелност, този синдик трябва да прехвърли имуществото, изнесено от него от територията на тази държава членка след поемането на задължението.

68 Тази разпоредба показва волята на законодателя на Съюза да ограничи последиците от образуването на вторично производство по несъстоятелност спрямо действията, предприети от синдика по главното производство по несъстоятелност.

69 Накрая, тълкуване на член 3, параграф 2 и на член 34 от Регламент 2015/848, което ограничава масата на имуществото, намиращо се в държавата на образуване на вторичното производство по несъстоятелност, до имуществото, което се намира на територията на тази държава членка към момента на образуването на това производство, може да съвмести различните цели, преследвани с този регламент, посочени по-специално в съображения 23 и 40 от него.

70 Всъщност, макар основната цел на вторичното производство по несъстоятелност да е защитата на местните интереси, главното производство по несъстоятелност има универсални последици, тъй като се прилага спрямо имуществото на длъжника, намиращо се във всички държави членки (вж. по аналогия решение от 22 ноември 2012 г., Bank Handlowy и Adamiak, C-116/11, EU:C:2012:739, т. 40). Така в тази система, и както се уточнява в съображение 48 от посочения регламент, главното производство по несъстоятелност има определяща роля спрямо вторичното производство по несъстоятелност (вж. по аналогия решение от 22 ноември 2012 г., Bank Handlowy и Adamiak, C-116/11, EU:C:2012:739, т. 60). Всъщност Регламент 2015/848 изпълнява целта за

ефикасно и ефективно функциониране на трансграничните производства по несъстоятелност чрез координиране на главното и вторичното производство по несъстоятелност при зачитане на предимството на главното производство по несъстоятелност (вж. по аналогия решение от 22 ноември 2012 г., Bank Handlowy и Adamiak, C-116/11, EU:C:2012:739, т. 72).

71 От изложените по-горе съображения следва, че член 3, параграф 2 и член 34 от Регламент 2015/848 трябва да се тълкуват в смисъл, че масата на имуществото, намиращо се в държавата на образуване на вторичното производство по несъстоятелност, се състои единствено от имуществото, което се намира на територията на тази държава членка към момента на образуването на това производство.

По втория въпрос

72 С втория въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 21, параграф 1 от Регламент 2015/848 трябва да се тълкува в смисъл, че синдикът по главното производство по несъстоятелност може да изнесе имущество на длъжника извън територията на държава членка, различна от тази на главното производство по несъстоятелност, макар да знае за съществуването, от една страна, на произтичащи от трудови правоотношения вземания на местни кредитори на територията на тази друга държава членка, признати със съдебни решения, и от друга страна, на обезпечителна мярка върху имущество, наложена от юрисдикция по трудови и социални спорове на последната държава членка.

73 Що се отнася до текста на член 21, параграф 1 от Регламент 2015/848, тази разпоредба гласи, че синдикът може да упражнява на територията на друга държава членка „всички правомощия, които са му предоставени от правото на държавата [членка] на образуване“ на главното производство по несъстоятелност, „доколкото в другата държава няма образувано друго производство по несъстоятелност или докато там няма наложена обезпечителна мярка за противното вследствие искане за образуване на производство по несъстоятелност в тази държава“. В тази разпоредба обаче изрично се уточнява, че посочените правомощия включват правомощието за изнасяне на имущество извън територията на държавата членка, в която то се намира, при единственото условие за приложимостта на членове 8 и 10 от този регламент, които се отнасят съответно до наличието на вещно право на кредитор или на трето лице и до хипотезата на запазване на правото на собственост.

74 Както е посочено в съображения 67 и 68 от посочения регламент, тези изключения, чиято цел е да бъдат защитени законните очаквания и сигурността на сделките в държавите членки, различни от тази, в която е образувано производството, трябва да се тълкуват стеснително и техният обхват не следва да надвишава необходимото за постигането на тази цел (вж. по аналогия решения от 16 април 2015 г., Lutz, C-557/13, EU:C:2015:227, т. 34, и от 22 април 2021 г., Oeltrans Befrachtungsgesellschaft, C-73/20, EU:C:2021:315, т. 24).

75 Произтичащи от трудови правоотношения вземания на местни кредитори и обезпечителна мярка върху имущество, както в главното производство, обаче не могат да възпрепятстват изнасянето на имущество от територията на държавата членка на образуване на вторичното производство по несъстоятелност от страна на синдика по главното производство по несъстоятелност, освен ако с оглед на приложимото право съгласно член 8 от същия регламент тези вземания или тази обезпечителна мярка се отнасят до вещни права.

76 Това тълкуване се подкрепя от контекста, в който се вписва член 21, точка 1 от Регламент 2015/848.

77 На първо място, член 21, параграф 2, първо изречение от този регламент гласи, че синдикът по вторичното производство по несъстоятелност може да се позове на факта, че движимо имущество е прехвърлено от територията на държавата членка на образуване на това производство на територията на друга държава членка „след образуването на [посоченото] производство[…] по несъстоятелност“. Във второто изречение от тази разпоредба се добавя, че синдикът може също да завежда всякакви отменителни искове, които защитават интересите на кредиторите. Това последно уточнение обаче има полезно действие само ако се отнася до имущество, различно от посоченото в първото изречение от разпоредбата, така че това имущество непременно е имуществото, което е било прехвърлено извън територията на държавата членка на вторичното производство по несъстоятелност преди образуването му.

78 Така член 21, параграфи 1 и 2 от Регламент 2015/848 гарантира връзка между правомощията на синдика и механизмите за защита на интересите на местните кредитори в съответствие с волята на законодателя на Съюза, изразена в съображение 46 от този регламент. В съответствие с текста на това съображение синдикът по главното производство по несъстоятелност следва да не може да осребрява или да премества по представляващ злоупотреба начин имущество, което се намира в държавата членка, в която е разположено дадено предприятие, по-специално с цел да осуети възможността за реално удовлетворяване на такива интереси, в случай че впоследствие се образува вторично производство по несъстоятелност.

79 На второ място, такова тълкуване на член 21, параграф 1 от Регламент 2015/848, съгласно което синдикът по главното производство по несъстоятелност може да изнася имущество на длъжника извън територията на държава членка, различна от тази на главното производство по несъстоятелност, се подкрепя от член 36, параграф 6 от този регламент.

80 Всъщност, когато се образува вторично производство по несъстоятелност, макар синдикът по главното производство по несъстоятелност преди това да е поел едностранно задължение по смисъла на член 36, параграф 1 от Регламент 2015/848, член 36, параграф 6 от посочения регламент налага единствено на този синдик да прехвърли изнесеното от него имущество „след поемането на задължението“, което означава, че синдикът разполага с правомощието да изнася това имущество. Тъй като обаче едностранното задължение на синдика е само възможност, както показва използването на глагола „мога“ в член 36, параграф 1 от посочения регламент, обхватът на неговите правомощия, и по-специално възможността да изнася имущество, a fortiori не може да бъде ограничен, когато той не е поел никакво задължение по смисъла на тази разпоредба.

81 От изложените по-горе мотиви следва, че член 21, параграф 1 от Регламент 2015/848 трябва да се тълкува в смисъл, че синдикът по главното производство по несъстоятелност може да изнася имущество на длъжника извън територията на държава членка, различна от тази на главното производство по несъстоятелност, макар да знае за съществуването, от една страна, на произтичащи от трудови правоотношения вземания на местни кредитори на територията на тази друга държава членка, признати със съдебни решения, и от друга страна, на обезпечителна мярка върху имущество, наложена от юрисдикция по трудови и социални спорове на последната държава членка.

По третия въпрос

82 С третия въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 21, параграф 2 от Регламент 2015/848 трябва да се тълкува в смисъл, че синдикът по вторичното производство по несъстоятелност може да заведе отменителен иск срещу действие, извършено от синдика по главното производство по несъстоятелност.

83 Съгласно тази разпоредба синдикът по вторичното производство по несъстоятелност може да завежда всякакви отменителни искове, които защитават интересите на кредиторите. Както подчертават ищците в главното производство и Европейската комисия в становищата си, така кръгът на лицата, срещу които може да бъде заведен такъв иск, не е ограничен по никакъв начин.

84 От това следва, че нищо в текста на посочената разпоредба не позволява да се подкрепи нейно тълкуване, което би попречило на синдика по вторичното производство по несъстоятелност да заведе отменителен иск срещу действие на синдика по главното производство по несъстоятелност, ако счита, че този иск защитава интересите на кредиторите.

85 Това тълкуване освен това съответства на една от основните цели на Регламент 2015/848, която, както следва от съображения 40 и 46 от този регламент, чрез възможността за образуване на вторично производство по несъстоятелност е насочена към защитата на местните интереси (вж. по аналогия решение от 4 септември 2014 г., Burgo Group, C-327/13, EU:C:2014:2158, т. 36).

86 От изложените по-горе съображения следва, че член 21, параграф 2 от Регламент 2015/848 трябва да се тълкува в смисъл, че синдикът по вторичното производство по несъстоятелност може да заведе отменителен иск срещу действие, извършено от синдика по главното производство по несъстоятелност.

По съдебните разноски

87 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Членове 7 и 35 от Регламент (ЕС) 2015/848 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 година относно производството по несъстоятелност, разглеждани във връзка със съображение 72 от този регламент,

трябва да се тълкуват в смисъл, че

правото на държавата на образуване на вторичното производство по несъстоятелност се прилага по отношение на начина на третиране само на вземанията, които са възникнали след образуването на това производство, а не по

отношение на начина на третиране на вземанията, които са възникнали между образуването на главното производство по несъстоятелност и образуването на вторичното производство по несъстоятелност.

2) Член 3, параграф 2 и член 34 от Регламент 2015/848

трябва да се тълкуват в смисъл, че

масата на имуществото, намиращо се в държавата на образуване на вторичното производство по несъстоятелност, се състои единствено от имуществото, което се намира на територията на тази държава членка към момента на образуването на това производство.

3) Член 21, параграф 1 от Регламент 2015/848

трябва да се тълкува в смисъл, че

синдикът по главното производство по несъстоятелност може да изнася имущество на длъжника извън територията на държава членка, различна от тази на главното производство по несъстоятелност, макар да знае за съществуването, от една страна, на произтичащи от трудови правоотношения вземания на местни кредитори на територията на тази друга държава членка, признати със съдебни решения, и от друга страна, на обезпечителна мярка върху имущество, наложена от юрисдикция по трудови и социални спорове на последната държава членка.

4) Член 21, параграф 2 от Регламент 2015/848

трябва да се тълкува в смисъл, че

синдикът по вторичното производство по несъстоятелност може да заведе отменителен иск срещу действие, извършено от синдика по главното производство по несъстоятелност.

Подписи